

ОРГАНИЗАЦИЯ НА ФАБРИЧНОТО ВЪЛНЕНОТЕКСТИЛНО ПРОИЗВОДСТВО В СЛИВЕН В КРАЯ НА XIX ВЕК И НАЧАЛОТО НА XX ВЕК

Елена Димитрова

След Съединението на Княжество България и Източна Румелия в страната започва бързо развитие на местни производствено-търговски отношения, които са подкрепяни от българската държава чрез протекции. Законът за митниците от 1885 г. разрешава на българските производители безмитен внос на суровини. По договорите на България, сключени след 1891 година с Русия, Англия, Франция и Австро-Унгария митата на вносните стоки, достигат до 25%. За развитието на вълненотекстилното производство значение има и конвенцията с Турция, която постановява безмитна взаимна размяна на много артикули, между които и вълнени платове. С прилагането на Закона за насърчение на местната индустрия, обнародван на 28. 01. 1895 г. държавата осигурява и облаги /общи и специфични/, като разделя производствените предприятия на насърчавани и ненасърчавани. В град Сливен седемнадесет текстилни фабрики стават покровителствани от държавата, от общо седемдесет и две за страната. Те са освободени от данъците недвижим имот, патентован налог и от гербов сбор на акциите и контрактациите в продължение на петнадесет години от датата на основаване на фабриките. Получават и облекчение в превоза по БДЖ с 35% намаление от общите тарифи на суровите материали, машините и продуктите на предприятията. Законът дава и предимство на произведенията на местните фабрики пред онези на чуждестранните за държавни доставки, даже когато тези произведения са с 15% по-скъпи. Той постановява и безплатно отстъпване на държавни земи за строеж на фабрики, за техни постройки, за пътища и ж. п. линии. Влезлият в сила през 1897 г. Закон за задължително носене на дрехи и обувки местно производство, задължава всички държавни, общински и окръжни чиновници и служачи "да носят във време на изпълнение длъжностите си облекло и обуца от местно произведение" /чл.1/. Министерство на търговията и земеделието следи за изпълнението му, като периодически възла-